

Kaldes en ny Institution, hvorved den, som ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, naar Straffen er ubstaaet eller eftergivet ved Benaadning, under visse i Loven angivne nærmere Betingelser kan af Kongen, efter Justitsministeriets Indstilling, faae Gredopreisning. Denne Institution anseer jeg for i Principet tilraadelig, men det er en ny Institution, og jeg forudsætter, at Thinget, hvad der jo iøvrigt for Diebliffet ikke foreligger, vil finde det rigtigt, at en saadan Sag i sine Enkeltheder bliver Gjenstand for nærmere Prøvelse i et Udvalg. Derfor troer jeg heller ikke, der er tilstrækkelig Grund til at dvæle ved de nærmere Enkeltheder deraf ved denne første Forhandling, naar man i det Hele finder det Formaal, som Loven vil skyldesgjøre, at være et saadant, som der er Grund til at ønske virkeliggjort igjennem Lovens Bestemmelser; men der er dog nogle enkelte Punkter, og navnlig et enkelt Punkt i Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet, der ikke fandtes i Regjeringens Forslag, og som jeg troer, det er rigtigt strax særlig at henlede Opmærksomheden paa, idet jeg haaber, at baade den høitærede Justitsminister og Thinget vilde være villige til at tage denne Forandring i Lovforslagets § 1 under nærmere Overveelse. Det er nemlig den første Sætning i § 1, hvilken ikke fandtes i det oprindelige Lovudkast, hvorpaa jeg særlig vil tillade mig at henlede Opmærksomheden. Det hedder her: „Frisindelse for videre Tiltale skal ikke medføre nogen Indskrænkning i de Rettigheder, der ere betingede af et uplettet Rygte.“ Denne Sætning troer jeg ikke det gaaer an at bibeholde. Forsaavidt dette Forslag er fremgaaet af Dnsket om en indskrænket Anvendelse af denne Frisindelsesform, saa har dette Dnske min fulde Sympathi; men jeg troer, at man skulde sørge for, at der ikke blot blev Tale om en indskrænket Anvendelse, men om en Affjæffelse af denne Frisindelsesform; saalænge man derimod har den, gaaer det rigtignok efter min Mening slet ikke an i denne Lov at erklære, at, uagtet en Person er frifunden for videre Tiltale, saa skal det ikke have nogen som helst Indflydelse paa Bedkommendes gode Navn og Rygte. Hvorle-

des er denne Frisindelsesform kommen frem? Alt eftersom man seer paa Forholdet under det ene eller det andet Synspunkt, kan det synes ganske naturligt, og det kan synes beyn-derligt, at den er kommen frem. Det ligger jo nær at sige: Enten er en Mand skyldig, eller han er uskyldig, og altsaa maa han enten dømmes eller frifindes, og det er ganske vist den retlige Betragtning, ved hvilken man til Syvende og Sidst maa blive staaende; men paa den anden Side maa det ikke misstændes, at en Frisindelse kan have en overordentlig forskjellige Betydning, og at det derfor er heelt naturligt, at denne Form „Frisindelse for videre Tiltale“ har udviklet sig igjennem Retspraxis, thi det er derigjennem, den har udviklet sig. Det er, navnlig naar man seer hen til den Tid, da Domstolene overordentlig stærkt ømmede sig ved at dømme Nogen, naar han ikke havde tilstaaet, heelt begribeligt, at der i Praxis har dannet sig en saadan Frisindelsesform for at gjøre Ret og Skjel mellem to saar forskellige Forhold som det, hvor en Person frifindes, fordi hans Uskyld er bevist, og det Tilfælde, hvor En frifindes, fordi hans Skyld ikke er aldeles tilstrækkelig bevist til, at man kan dømme ham. Selv i Lande, hvor der er Nævninger, kunde jeg nævne Exempler paa, at man ved Siden af de to Udsagn, som Nævningerne kunne afgive, nemlig „skyldig“ eller „ikke skyldig“ har et Tredie: „ikke bevist.“ Dette anseer jeg ikke for hensigtsmæssigt, jeg troer, at den juridiske Form maa være „skyldig“ eller „ikke skyldig“; men det maa dog erkjendes, at der for den Frifundne, saalænge ikke Retspleiens Offentlighed giver Leilighed til at forstaae, hvad der ligger bagved Frisindelsen, er en overordentlig stor Forskel paa, om det af Dommen fremgaaer at være oplyst, at han er aldeles uskyldig, eller om der siges, at han kun er frifunden, fordi der ikke var tilstrækkeligt Beviis til juridisk at sælde ham. Men uagtet jeg altsaa ret vel forstaaer, at man navnlig tidligere kom ind paa denne Frisindelsesform, troer jeg dog, at man bør see at komme bort fra den. Den bruges nu i saadanne Tilfælde, hvor der er fremkommet stærke Oplysninger mod den Sigtede for, at han er skyldig, og det er sandelig ikke let at sige, at